

pauta

Afinitats molt personals

Maria Eugènia Perea Virgili, directora de «Lo Floc»

És curiós el magnetisme que hi ha entre els humans. Què ho deu fer que a primer cop d'ull dues persones se sentin atretes, fins i tot, caiguin en l'anomenat amor a primera vista o, el cas contrari, que es repel·leixin, segurament amb l'ajuda de prejudicis, i creguin potser erròniament que mai no s'arribarien a entendre? No tinc una resposta, desconec si la ciència ha sabut donar una explicació convincent al respecte, però convindreu amb mi, estimats lectors, que això passa.

La primera vegada que, amb l'Anton Marc Caparó, vaig veure la Monique Gispert [París, 18/12/1928 – Barcelona, 7/9/2015], esposa del compositor Joan Guinjoan, de seguida vaig notar que em trobava davant d'una dona forta, amb un caràcter marcat, intel·ligent, culta i amb un gran sentit de la responsabilitat. Amb la resta de successives trobades que tindriem sempre a casa seva, i passats els anys, crec que puc dir que en aquell primer moment no em vaig desviar gaire de la veritat. La Monique va ser una dona desperta i inquieta fins l'últim dia de la seva vida. Assídua de les representacions teatrals i les mostres d'art que la capital francesa oferia a l'època que ella hi va viure, fins als anys seixanta, sempre va llegir molt, sempre va estar atenta a la

realitat política i cultural, i, en oposició a l'ambient de la Catalunya encara oprimida per la dictadura, ella va ser sempre una dona lliure i moderna. Per això quan de vacances venia a Riudoms per estar amb la família del seu pare, el Pepet Cranxet, el xoc entre el seu estil de vida i el que es respirava al poble devia ser força acusat... Fins que un dia

«Si hagués de dir què és el que més m'omple de formar part d'un centre d'estudis com el nostre no tindria cap dubte: l'oportunitat de conèixer gent diversa com la Monique Gispert o l'Antonio Guinjoan»

passant pel carrer Major i sense que ella encara ho sabés –quin magnetisme la devia empenyer?– les notes mozartianes que va sentir sortir d'un finestral de la cantonada amb el corraló li van donar el motiu definitiu per reconciliar-se amb Riudoms. Per si no m'he explicat prou bé, qui assajava Mozart era Joan

Guinjoan, el seu futur marit.

Aquest estiu amb la Glòria Coll he tingut una altra primera trobada amb una persona que és de Riudoms, però que només hi va viure la infantesa i la joventut: el violinista Antonio Guinjoan. I ha sigut una delícia d'aquelles tan evidents, d'aquelles que es construeixen amb tanta fluïdesa, que ningú diria que no ens havíem conegut fins ara. Energia, vitalitat, entusiasme, nervi, coratge, rectitud, franquesa, generositat... tot són paraules que escauen al belluguí de l'Antonio, aquell noieta que per tradició familiar havia de ser forner però que ràpid es va espavilar per penjar el davantal i guanyar-se la vida amb allò que realment l'apassiona: la música.

No m'ho ha demanat mai ningú, però si hagués de dir què és el que més m'omple de formar part d'un centre d'estudis com el nostre no tindria cap dubte: l'oportunitat de conèixer gent diversa com la Monique Gispert en el seu dia, o l'Antonio Guinjoan aquest agost, entre molts altres. Ara que la Monique ens ha deixat –al cel sia–, ja només ens queda esperar que vosaltres, lectors, xaleu tant com naltros llegint les paraules d'aquell xiquet entremaliat fill de la Barbareta de la plaça de l'Om. N'hi ha per sucra-hi pa! »